

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כאשר מקבלים חתך באצבע הפרטיות -
לא חושבים האם הצעקה תועיל או לא,
אלא מכיון שהאצבע כואבת - צועקים!

ראה עמוד 13

ערב שבת קודש פ' מקץ, זאת הנוכה
הי' תהא שנת סגולות גדולות

תמוג

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת
בת דודי מרת רייזל (ראזע) ב"ר צבי הירש ע"ה
ריווקין
נפטרה ביום י"ב כסלו ה'תשס"ג
ת. נ. צ. ב. ה.

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

ויכוח בין השמאל לימין... / משיחת ש"פ מקץ ה'תשמ"א

7 זמן הגאולה

כשיהודי שומע את המילה "מקץ" / פרשת השבוע באור הגאולה

10 "בזכות נשים צדקניות"

גם הנשים יכולות להכלל באיגוד ד"את"ה" / תפקידן של הנשים בהבאת הגאולה

11 וילחום מלחמת ה' - וינצח

אני צועק כי זה כואב לי! / שיחה בענין שלימות הארץ

14 כתי"ק - פרסום ראשון

ובכן, סדר הדברים... / צילום מיוחד מהגהת הרבי לשיחת כ"ח כסלו ה'תשמ"ו ל" צבאות ה'" וכו'

קונטרס זה מוקדש לעילוי נשמת האשה
 מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק
 ליום ה"יארצייט" - ו' טבת, במלאת שנה לפטירתה

יה"ר שזכות מעשי הטובים ובפרט בהפצת בשורת הגאולה והגואל בכל זמן ומקום, תעמוד לכל בני משפחתה שי' ולכל כלל ישראל, לזרז ולהחיש את התגלות אבינו רוענו - כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, בגאולה האמיתית והשלמה, ויקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, תיכף ומיד ממ"ש

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: 871-5770 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

וכדי להדגיש שכך עניינם אלו נעשים מתוך שמחה וטוב לבב - נמים, כרגיל, בניגוני שמחה:

הניגון "עוצו עצה ותופר" - שמבטלים את כל העניינים ד"מלכות ויון הרשעה", ועד"ו בנוגע לכיטול היצור,

ולאחרי - הניגון על הפסוקים "אך צדיקים יודו לשמך גוי", הקשור עם הגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו,

ולאחרי - הניגון "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו" - כרגיל בכל הכנסים.

ובהוספה - מכיון שצריכים לפעול את הענין הפריעת כל הגורים כו', באופן ד"פרצת ימה וקרפה וזעונה ונבה"ה⁶⁴, ואח"כ - "כיתרון האור מן החושך"⁶⁵, "כן ירבה וכן יפרח".

- וכידוע⁶⁶ גם הסיפור שהבעש"ט והמגיד אמרו לאדמו"ר הזקן, שלאחרי המאסר והגאולה יוסיף עוד יותר בהפצת ופירוס תורת החסידות - יוסיפו - לאחרי כל הניגונים - את הניגון "פרצת".

ית. כמו כן נוסף עוד חידוש בכנס זה - להתפלל יחדיו גם חפלת ערבית.

ולהעיר, שתפלה ערבית שייכת במיוחד לזקנים וזקנות - שכן, ימי הוקנה הם כבחינת "ערבית" כיהם לכללות ימי החיים, לאורך ימים ושנים (טבת) עד מאה ועשרים שנה, ובניחיים - [כבא משיח צדקנו, שאו יהיו חיים נצחיים, שלא בערך לגבי מאה ועשרים שנה.

ולהוסיף, שאע"פ שכתפלים ערבית, אין זה אסחירה לחלוקת המטבעות על מנת לתת לצדקה, שומנה ביום⁶⁷ - מכיון שהיבור וההחלטה ע"ד נתינת הצדקה ה"י בסמיכות לתפלת מנחה, ויש להתייחס הצדקה כפועל (לעני או למוסד) חתי' לאחרי עלות השחר.

יש, ובכן, סדר הדברים ל"כדלקמן:

לכל לראש - תפלת חפלת ערבית כולל יחדיו, "בנערינו ובזקנינו כבנינו (וגם) כבנותינו" (בעזרת נשים).

אח"כ ינגנו את הניגונים האמורים, בהוספת הניגון "פרצת". אח"כ יחלקו ע"י ה"טניקוטיים", והמורינים (מוריכות) - את המטבעות על מנת לתת לצדקה, ובוראי יוסיף כאורא מרילי, כפי נדבת לבו, כיר ה' הטובה עליו.

ואח"כ - נקוד לקבל פני משיח צדקנו, מתוך שמחה וטוב לבב, הלון ומוסיף באור, (התפללו ערבית.

אח"כ ינגנו "עוצו עצה ותופר", "אך צדיקים גוי", השי"ן שי' ניגון יידי רצון כו' שיבנה בית המקדש במהרה בימינו, "פרצת" (כשכ"ק אדמו"ר שליט"א מנצח על השירה, כשמחה רבה ועצומה).

אח"כ נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א מטבעות למדריכים ולמדריכות, לאחראים על הכוללים, וליטניקוטיים שיחיו - כדי לחלק בין כל הנאספים שחיו.

ויבנה אצרה

א

א

כ"ק אדמו"ר שליט"א
 יוסיף באור
 ומוסיף באור

צ

63) תהלים קמ"ד, (64) ויצא כח, ד', (65) קהלת ב, יג, (66) בית רבי ח"א פט"ו בהערה, (67) דאה לקייש ח"ט ס"ע 292 ואילך, וש"נ.

אח"כ ינגנו
 "עוצו עצה ותופר"
 על פני המשיח
 "אך צדיקים גוי"
 וינגנו "פרצת"

ובכן, סדר הדברים...

לפנינו צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על סיום שיחת יום ד' פ' מקץ, כ"ח כסלו, אור לה' דחנוכה ה'תשמ"ו – לחברי הכולל "תפארת זקנים, לוי יצחק" ו"חכמות נשים" – שיחיו ולילדים ולילדות – "צבאות-השם" – שי' – בביהכ"ס, לאחר תפלת מנחה, והדלקת נר ה' דחנוכה (נדפסה בלקו"ש חכ"ה ע' 393 ואילך (בתרגום מאידית))

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

. . . ובהוספה – מכיון שצריכים לפעול את הענין דפריצת כל הגדרים כו', באופן ד"ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגגבה", ויתרה מזה – "כיתרון האור מן החושך", "כן ירבה וכן יפרוץ", – וכידוע גם הסיפור שהבעש"ט והמגיד אמרו לאדמו"ר הזקן, שלאחרי המאסר והגאולה יוסיף עוד יותר בהפצת ופירסום תורת החסידות – יוסיפו – לאחר כל הניגונים – את הניגון "ופרצת".

כמו כן נוסיף עוד חידוש בכנס זה – להתפלל יחדיו גם תפלת ערבית.

ולהעיר, שתפלת ערבית שייכת במיוחד לזקנים וזקנות – שכן, ימי הזקנה הם בבחינת "ערבית" ביחס לכללות ימי החיים, לאורך ימים ושנים טובות (ובלשון, כמנהג ישראל שתורה הוא) עד מאה ועשרים שנה, ובינתיים – בודאי יבוא משיח צדקנו, שאז יהיו חיים נצחיים, שלא בערך לגבי מאה ועשרים שנה.

ולהוסיף, שאע"פ שמתפללים ערבית, אין זה סתירה לחלוקת המטבעות על מנת לתת לצדקה, שזמנה ביום – מכיון שהדיבור וההחלטה ע"ד נתינת הצדקה הי' בסמיכות לתפלת מנחה, ונתינת הצדקה בפועל (לעני או למוסד) תהי' לאחר עלות השחר.

ובכן סדר הדברים – כדלקמן:

לכל ראש – תפלת ערבית כולנו יחדיו, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו וגם) בבנותינו" (בעזרת-נשים),

ינגנו את הניגונים האמורים, בהוספת הניגון "ופרצת",

יחלקו – ע"י ה"טנקיסטים", והמדריכים והמדריכות – את המטבעות על מנת לתת לצדקה, ובודאי יוסיף כאו"א מדילי, כפי נדבת לבו, כי ה' הטובה עליו,

ואח"כ – ריקוד, ויה"ר שבקרוב ממש נרקוד לקבל פני משיח צדקנו, מתוך שמחה וטוב לבב, הלוך ומוסיף ואור.

(63 תהלים קמ, יד. – ונאמר בהמשך ל"עושו עצה ותופר" לאחר כל תפלה.

ויכוח בין השמאל לימין...

משיח הוא המבוקש של החלל הימני • אבל החלל השמאלי מתלבש ב"מעיל ארוך" ואומר: אין זו דרכנו להכריח את הקב"ה למהר את משיח, אלא צריכים ללמוד תורה ולקיים מצות, ולהסתמך על היושר של הקב"ה, שבודאי יביא את משיח בזמן המתאים • זו אכן לא הדרך שלהם – זו הדרך של השולחן ערוך, של כנסת הגדולה, ושל כל יהודי המתפלל עם פירוש המלות!! • ומה שטוען שזו לא דרכנו – אכן טענה זו היא ההיפך מדרכם של כל דורות בני"י שהתנהגו ע"פ שו"ע: היפך דרכו של משה רבינו, עד גם היפך מדרכם של האבות שהיו לפני מתן תורה • משיחת ש"פ מקץ, שבת חנוכה ה'תשמ"א – בלתי מוגה

תרגום הפשי מלשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"*

א. כאשר מביטים על אלו המנגנים בהתוועדות ואף מוחאים כף ביום השבת, רואים שפניהם עצובות, מכיון שהם עושים עבודת פרך – הכריחו אותם ב"מלאכת נשים לאנשים"...

וכאשר מביטים עליהם נעשה מצב רוח עצוב ("קאלעמוטנע").

הם טוענים שמחייאת כף זו עבודה לנשים ולילדים, הם (הילדים) צריכים לשיר שחפצים במשיח "נאו" ולא רוצים לחכות וכו'; אבל הוא יכול להתעמק ולחשוב במהותו של משיח, "ישכיל עבדי . . . ירום ונשא וגבה

(* שיחה זו פורסמה בעבר בגליונו, וכעת נדפסה בשלימות יותר, בתוספת קטעים ומ"מ נוספים שלא פורסמו בשעתו. המו"ל.

(1 סוטה יא, רע"ב.

מאוד"2, דרגות נעלות!...

ובפרט ע"פ תורת הבעש"ט³, שבמקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא, אזי בשעה שמחשבתו עסוקה במעלת המשיח, הוא נמצא "שם" במעלת המשיח! ומדוע עליו לשיר?!

אך כיון שאסור "לפרוש מן הצבור"⁴, ועליו לצאת ידי-חובה כלפי נכדו... אזי "מדביק" הוא ("רירט ער צו") יד ליד.

ב. עד"ז הוא נוהג בכל הענינים שרבותינו נשיאינו תובעים:

כשמגיע להפצת המעיינות חוצה, הוא יוצא ומושיט (יד רק עם) אצבע אחת, ועד"ז

(2 ישע"י נב, יג.

(3 כש"ט הוספות אות לה. ובהנסמן שם בהערה.

(4 אבות פ"ב מ"ד.

הוא גם נותן מתן יד (לא רק מן השפה ולחוץ, אלא גם) מן היד ולחוץ!...

אמנם למקבל אין נפקא-מינה כלל האם הוא נותן זאת בחיות, בעצלתיים ("פארשלאפנענדהייט"), או משום שממש הכריחו אותו, שזהו לימוד זכות הכי גדול עליו...

ויתירה מזו: אפי' כשהוא מאבד סלע, ומוצא אותו אחד העוסק בהפצת המעיינות חוצה, אזי מובא בספרי⁵ שכאשר אחד מאבד סלע ועני מוצאו – הרי הוא (המאבד) מקיים בזה מצות נתינת צדקה.

ויתירה מזו, אפי' אם הוא מצטער על הכסף האבוד

[ואדרבה – ע"פ תורה עליו להצטער ע"כ, כיון ש"התורה חסה על ממנום של ישראל"⁶, והרי הוא אינו יודע למי יגיע הכסף, ואף אם יודע – עדיין עליו להצטער, כיון שהי' יכול לתת זאת לצדקה עם כוונה נעלית, עם רצון ותענוג וכו']

אעפ"כ, הוא מקיים בזה מצות צדקה, כפי שאומר בספרי, משום שהמקבל קיבל זאת.

– אבל אצלו הרי חסרה החיות בהנתינה, מכיון שנתן זאת בשעה שנפשו האלוקית ישנה (אמנם מאחר שגם הנפש השני' ישנה, "הצליחו" להתרים אותו...),

אבל הרי תובעים שיתן ברצון ובכוונה, ובכל כוחותיו הפנימיים.

ג. וכמו-כן בענין הנגינה ומחיאית-כף:

זו אכן מסירות נפש גדולה ("אָ געוואַלדיקע") למחוא כף בשבת – שהרי

(5) עה"פ תצא כד, יט. וראה לקו"ש ח"ט עמ' 203 בהערות שם.

(6) ר"ה כז, א.

המנגדים טוענים שיש שקלא-וטריא באחרונים⁷ האם מותר למחוא-כף בשבת, ואם-כן הוא מסכן בזה את מעמדו ומצבו בתור מהדר במצוות, ומוחא כפיים בשבת... – אך אעפ"כ אל לו להסתפק בזה, אלא עליו להגיע לדרגא נעלית יותר במסירות נפש.

וכפי שזה בענין קריאת התורה בימי החנוכה, שביום הראשון הנשיא המקריב הוא נחשון בן עמינדב, אשר היתה לו המסירות נפש לקפוץ לים⁸, שע"ז נבקע הים; אבל לאחמ"כ ביום הרביעי, כאשר הנשיא המקריב הי' ראובן – צריכה להתווסף דרגא נעלית יותר במסירות נפש.

ד. ובדקות יותר (בשבת יש לדבר בזכותם של ישראל):

הרי "שינה בשבת תענוג"⁹, ולכן יש הישנים בהתוועדות... וכך גם בשאר הענינים: ישנים בשעת התפלה, ישנים בשעת הלימוד, ועד"ז ישנים בסעודה; ובקריאת התורה הם עולים לתורה וישנים בשעת עשיית הברכות!...

והגם שהם מקיימים את מצות תפילה, על' לתורה, אכילה וכו' – אבל עושים זאת מתוך שינה ("שלאפנדיקערהייט"), שהרי "שינה בשבת תענוג"!

ע"כ אומרים להם, שבשבת יש בחי' "עתיק" שענינה תענוג ובה "עינא פקיאח דלא נים"¹⁰, כלומר, כל ענין השינה אינו שייך בה ונעלה ממנה לגמרי.

(7) ראה לקו"ש ח"א ע' 230 ובהנסמן שם בהע' 32.

(8) ראה סוטה לז, א. מכלילת עה"פ בשלח יד, כב. במדב"ר פ"ג, ז.

(9) יל"ר עה"פ ואתחנן ד, יט. סידור האריז"ל (קול יעקב) אחרי סעודת שבת.

(10) זח"ג קט, ב. וראה תו"א הוספות קיז, א. ובכ"מ.

גם אז כל הצרות החלו מכך שהיו מתייוונים (בתוך בני"י), זאת-אומרת, היו אלה יהודים שאמנם הניחו תפילין וכיו"ב, אבל הי' חסר אצלם בה"גאון יעקב", היו להם רגשי נחיתות כלפי הגויים ורצו לחקות את מעשיהם כו', והלכו לפי שיטה של "יהודי באהליך ואדם בצאתך", וזה גרם לכל הצרות שיצאו מזה.

וכך גם עתה: אלו שמחליטים כיצד תהי' ההנהגה בארץ ישראל הם בעלי רגשי נחיתות כלפי הגויים וכל מה שקשור לגוי, ואצלם חסר ה"גאון יעקב".

יתכן אמנם שהם "תינוקות שנשבו" – כך הם נתחנכו, ואין הם יודעים שיש טוב מזה; אבל הטענה היא – מדוע מינו אותם לשרים והושיבום "על הראש"?

ה. למה צועקים על-כך כעת – הרי יודעים שהצעקות לא יפעלו כלום?

התשובה היא: צועקים כי זה כואב, ללא שום חשבונות שכליים כיצד תועיל הצעקה!

כאשר מקבלים חתך באצבע הפרטית שלו – צועקים! לא חושבים האם הצעקה תועיל או לא, אלא מכיון שהאצבע שלו כואבת – הוא צועק!

כאשר ישאלוהו: האם הנך יודע שצעקתך לא תועיל מאומה? הוא יאמר: כן. הוא יודע שכאשר עושים חתך באצבע צריכים לעשות את הענינים הידועים (לרפואתה), ואם החתך הוא גדול – יש לילך לרופא ואי אפשר לתפור אותו לבד. אם-כן נשאלת השאלה: מדוע אתה צועק?

– כי זה כואב לי!

ו. היות שהמצב בעולם הוא כזה ש"מלכיות מתגרות" וזה נוגע לבני ישראל – צריכים הרי לעשות משהו בענין.

ישנם לכך שני דרכים:

א) לאסוף יהודים יחד ולזעוק, אבל ספק אם דרך זו תועיל.

ב) להוסיף בתפלה ובקשה להקב"ה, ותורת אמת מבטיחה שדרך זו בודאי תועיל.

וזו יעזור עבור המצב הכללי בעולם, וגם – בנוגע לאלו בארץ ישראל – ש"יערה עליהם רוח ממרום", שישתנו מן הקצה אל הקצה.

עד שכשם שבימי החנוכה הי' הנצחון בידי החשמונאים, אע"פ שלפני-זה היו המתייוונים – כך יהי' גם עתה ובדרכי נועם ובדרכי שלום.

עד שיקויים "אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך" – בעלי' לרגל לביהמ"ק מדי חודש בחדשו ומדי שבת בשבתו⁸ – "יראה כל זכורך את פני האדון ה"⁹,

בגאולה האמיתית והשלימה, באופן ד"מיד הן נגאלין"¹⁰.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ מקץ, שבת חנוכה, מברכים-החודש טבת ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

(8) ישע"י סו, כג. (10) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(9) תשא לד, כג. ועד"ז – משפטים כג, יז.

– לא מדברים כאן על כך שהחליפו עכשיו אלפי גוים בכדי לקבל שש יהודים (שבויים), זהו רק מסובב מכך שקודם לכן לא סיימו את העניין כדבעי. אם מלכתחילה היו מסיימים הכל, לא היו מגיעים לזה. אך כיון שלא סיימו, זה גרם לכל העניינים הבלתי רצויים שבאים בהמשך לזה.

והרי זה תחלתו ברצון וסופו באונס: בתחילה לא סיימו לגמרי לגרש את המחבלים "ברצון" – ועתה זה גורם "באונס" לכל מיני תוצאות...

ג. בנוסף לזה, הביאו יהודים על עצמם צרה נוספת:

כאשר גויים לבדם הרגו גויים אחרים⁵, באו יהודים ותבעו מיהודים אחרים "צדק ויושר", ולכן הקימו "ועדת חקירה" כדי לחקור איזה יהודי הוא האשם!

כולם הרי יודעים שגויים עשו את המעשה בפועל, ויודעים את שמותיהם – שהרי הם מתגאים בזה שקיימו את מצות גואל הדם – ואם הנך שופט התובע צדק ויושר ורצונך להעניש יהודים על מעשה זה, אזי לכל-הפחות תעניש גם את הגויים שעשו זאת במעשה בפועל! טענתם הרי היא ש"ככל הגוים בית יהודה"⁶, יהודים הם ר"ל שוים לגויים – אם-כן, אם אתה מעניש יהודים, תעניש גם גויים!...

אעפ"כ רגש-הנחיתות ("די אַראָפּגעפּאַלנקייט") כלפי הגויים חדר כל כך עמוק – עד שמפני 'מה יאמרו הגויים' צריכים להראות להם שנוהגים ע"פ צדק ויושר, ומענישים רק יהודים שלא עשו את המעשה כלל, ולא את הגויים שעשו זאת בפועל.

וכך נמשך הדבר עוד ועוד במצב בלבנון, שיהודים יושבים שם ולא עושים מאומה, לא לכאן ולא לשם ("ניט אַהער און ניט אַהין").

ותובעים מיהודים שיסכמו כמה עניינים (עם הערבים) – אבל כעת אפילו לא מוכנים לחתום על ניר (כפי שהי' עם מצרים), אלא רק סיכום בעל-פה, שאזי יכול כל צד לומר מה שעולה ברצונו וכו'.

עד שארה"ב תובעת כעת מארץ ישראל שיעשו ע"ד אותה הפעולה שגויים עשו לגויים אחרים, בטענה שכעת נשתנו העתים. ורוצים לסחוב יהודים שיהיו ה'שוטר' ("פּאַליסמאַן"), ואח"כ יבואו לצעוק אליהם בטענות – מדוע התנהגתם כפי ששוטר צריך לנהוג...

וכאמור לעיל, הסיבה לכל עניינים אלו היא: כמה יהודים שנופלים ברוחם כלפי הגויים ומה שסביבם, וחסר אצלם ה"גאון יעקב"⁷ – הם אלו שמחליטים כיצד ינהגו בארץ ישראל, וכך הם פועלים גם על אלו שלמעלה מהם.

זו היתה הסיבה לטעות במלחמת ששת הימים, במלחמת יוהכ"פ, בחוזה "קעמפ דייוויד" וגם בלבנון.

ד. מדוע מדברים על כך בחנוכה? כי אותו הדבר אירע בחנוכה, ומזה אנו למדים גם על המצב הנוכחי:

ה. והנה, כל עניינים אלו צריכים להיות בחיות. ובפרט עתה כשרוצים את משיח, שמשח הוא המבוקש של החלל הימני.

אבל החלל השמאלי מתלבש ב"מעיל ארוך" ואומר: זו לא הדרך שלנו! אין דרכנו להכריח את הקב"ה למהר את משיח, אלא צריכים ללמוד תורה ולקיים מצות, ולהסתמך על היושר של הקב"ה, שבדאי יביא את משיח בזמן המתאים.

– זו אכן לא הדרך שלהם, זו הדרך של השולחן ערוך, של כנסת הגדולה, ושל כל יהודי המתפלל עם פירוש המלות!!

ישנו פס"ד מפורש בשולחן ערוך¹¹ שבשעת התפילה צריכים לכוון את פירוש המלות, ואפ"ל כשיש לו קושיא ברמב"ם שעליו לתרצה, בכל זאת הוא צריך לכוון את פירוש המלות!

הבית יוסף הי' גם למדן, ולמדן גדול יותר ממנו – היו שאלות שתירצם תוך יום אחד, היו עניינים שתוך יומיים, והיו גם עניינים שהשאיר בצריך-עיון –

אבל אעפ"כ, בנוגע לתפלה הוא כתב פסק-דין ברור בשו"ע שצריכים לכוון את פירוש המלות!

ו. ויתרה מזו – [הדרך שלהם] זה ההיפך מדרכו של משה רבינו בעצמו:

מוציאים אנו אצל משה רבינו, אשר למרות שהי' הלמדן הגדול ביותר – "משה קבל תורה מסיני"¹² ו"כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ניתן למשה מסיני"¹³, אעפ"כ, בהיותו בהר

ארבעים יום – עסק בתפלה, כמ"ש¹⁴ "ואתנפל לפני ה' את ארבעים היום ואת ארבעים הלילה גו' ואתנפל אל ה' גו'", כלומר, שהתפלל במשך ארבעים יום!

טוען הוא, שהדרך שלו היא לשבת וללמוד, ומה שישנם עניינים שצריכים להצילם – אזי, כלשון הידוע, ע"י התורה יפעל בידור בדרך מלמעלה למטה¹⁵;

ומוסיף לטעון – שמעט אור, ועאכ"כ ריבוי אור, ישרוף את החושך, ובינתיים יתוספו עוד חידושים בתורה!

והרי זה דבר פלא ("א מאַדנע זאַך"): משה רבינו צריך להעמיד דורות של תורה, והוא יודע שהתורה בכל הדורות הבאים תלוי' בו, ובכל-זאת הוא מתעסק בתפלה!...

השמעתם פעם דבר שכזה ("אַזאַ מין מעשה")?

ואעפ"כ אומרים שמשה התפלל, והיות שמדתו של משה היא מדת האמת¹⁶, אזי כשאומר שהתפלל – בודאי התפלל באמת!

ז. מכל זה מובן שצריכים להתפלל ולכוון את פירוש המלות בעת התפלה, וכאשר מתפללים ומכוונים את פירוש המלות – הרי זה צריך להיות לא רק על משך זמן התפלה, אלא על כל היום וכל החיים.

וכשם שבברכת "אתה חונן" הוא אינו מתכוון שיקויים רק בשעת התפלה, אלא כוונתו על כל היום וכל החיים, עד"ז בעניינו, שכשאומרים "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" צריכים לכוון את פירוש המלות על כל היום ולכל החיים, וכפי שהוא מיד ממשיך

11) או"ח רסצ"ח. שם רסק"א.

12) אבות רפ"א.

13) ראה לקו"ש ח"ט ע' 252 הע' 20-21.

14) עקב ט, כה. וראה ברכות לד, א.

15) ראה ד"ה ת"ר נ"ח תרנ"ט (סה"מ תרנ"ט ע' קסב ואילך).

16) ראה סנהדרין קיא, סע"א.

5) המדובר הוא אודות הטבח שערכו נוצרים במוסלמים במחנות הפליטים 'סברה' ו'שתילה'. המו"ל.
6) ל' הכתוב – יחזקאל כה, ח.
7) ל' הכתוב – תהלים מז, ה.

אני צועק כי זה כואב לי!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. ישנם בארץ ישראל יהודים שהינם "רודפי שלום", וכמדובר כמ"פ הפירוש בזה – הם **מגרשים** את השלום: הם מרגישים נחותים בפני הגוי או כל דבר שקשור אליו ("אַרְאָפְגַּעְפֶּאֶלֶן פֶּאָרֶן גּוֹי אֹוֹן פֶּאָר גּוֹיִשְׁקֵיִיט"), ומה יאמרו הגויים, ועקב כך הם מתעקשים ומשפיעים על מי שלמעלה מהם לוותר לגויים בדברים שאפילו הגויים מצד עצמם אינם חפצים בהם!

וכמדובר כמ"פ, את אותה הטעות כבר עשו כמה פעמים – ולא אנשים אחרים אלא **אותם האנשים**: לאחר מלחמת ששת הימים מיהרו יהודים לוותר לגויים ענינים שאפילו הגויים עצמם לא חפצו בהם! עד"ז גם ה' במלחמת יוהכ"פ, ועד"ז עוד קודם לכן, כמדובר כמ"פ. ובכל פעם שרדפו אחר הגויים וויתרו להם, נראו מזה תוצאות בלתי רצויות ר"ל!

ועד"ז בחוזה "קעמפ דיוויד" חזרו שוב על אותה הטעות.

ב. ועתה במלחמת לבנון, חזרו עוד פעם על אותה טעות:

היתה אפשרות לגרש את כל המחבלים מלבנון (לתת להם לנסוע לאלג'רי' או למקום אחר – לא נפקא-מינה להיכן, העיקר לגרשם ממקום שבו הם יכולים להזיק ליהודים), ועי"ז להגן על ארץ ישראל. וארצות הברית הסכימה לכך, כמדובר פעם¹ שנשיא ארה"ב אמר להם אז בפירוש שהוא נוסע מארצות הברית למשך זמן, ובמילא תסיימו את הענין בלבנון. אעפ"כ בגלל רגש-הנחיתות ("אַרְאָפְגַּעְפֶּאֶלֶן קֵיִיט") בפני הגויים וכל הקשור להם, היו אז כמה שלא הרשו לסיים זאת, ונשארו לעמוד ליד העיר בירות תחת היריות של אש"ף!

ועקב כך נמשך הדבר עד היום הזה, וגרם למאות קרבנות חפים מפשע, לא מדברים רק על קרבנות יהודים, אלא גם (להבדיל) גויים חפים מפשע – ילדים נהרגים...

ואין הפירוש שלא סיימו שם את הענין וחזרו לארץ ישראל – אלא הענין נשאר **תקוע באמצע**: לא מגרשים את כל המחבלים מלבנון וגם לא (משאירים שם את המחבלים ו) **יוצאים** מלבנון בחזרה לארץ ישראל, אלא "פוסח² על שני הסעיפים!" וכידוע³ ש"פוסח על שני הסעיפים" הוא הדבר הגרוע ביותר, כפי שאירע עם אליהו הנביא⁴ שנתן לבני ישראל שני בירות – לא רק את הברירה ד"אם ה' האלקים לכו אחריו"², אלא גם את הברירה ההפוכה, מכיון שאז יש לכל-הפחות תקוה שיעשו תשובה, משא"כ זה ש"פוסח על שני הסעיפים" אי אפשר להסתדר איתו כי לא יודעים היכן הוא אוחז!

כל הדורות, גם כשבני ישראל היו במצרים אזי "מימיהן של אבותינו לא פרשה ישיבה מהם, היו במצרים ישיבה עמהם כו"¹⁸.

[. .] ומחנוכה ונרות חנוכה מגיעים ל"נרות של ציון"¹⁹,

ומחנוכה מלשון חינוך²⁰, מגיעים לחינוך דבית המקדש השלישי והנצחי, במהרה בימינו ממש.

(18) יומא כח, ב.

(19) יל"ש ר"פ בהעלותך. וראה לקו"ש ח"כ ע' 464 הע' 48.

(20) תו"א וישב כט, ד.

"לישועתך קוינו כל היום"¹⁷.

ובאם אינו מכוון זאת – הרי זה **היפך** מצות התפלה, **היפך** השולחן ערוך!

ומה שטוען שזו לא דרכנו – אכן טענה זו היא ("ס'איז גאָר") ההיפך מדרכם של כל דורות בני" שהתנהגו ע"פ שו"ע: היפך דרכו של משה רבינו, עד גם היפך מדרכם של האבות שהיו לפני מתן תורה: היפך דרכו של יעקב אבינו, עד גם של יצחק ושל אברהם, ש"אברהם אבינו זקן ויושב בישיבה הי", ועד"ז יצחק, ועד"ז יעקב, וכן לאחר זה במשך

(17) ראה לקו"ש ח"כ ע' 458 ס"ו.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה זיסק יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו – לברכות עד בלי די



מערכת "יחי המלך" באה"ק ובחול" שמחה לשגר צרור איחולים ושפע ברכות "מזל טוב" לאחד מהמובחרים שב"חיילי בית דוד" – תל' התמימים ב-770, ברוך כשרונות ורב פעלים, חבר פעיל ומרכזי במערכת "יחי המלך"

החתן התמים **יואל שיי בליניצקי**

לרגל בואו בקשרי השידוכין עב"ג תחי' – בשעה טובה ומוצלחת

יה"ר שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות, ויקימו בית חב"ד אמיתי כרצון ולנח"ד כ"ק אד"ש מה"מ, ויזכו תומ"י לקבל פני כ"ק אד"ש משיח צדקנו בפו"מ בגאולה האמיתית השלימה

(1) שיחת כ"ב סיון תשמ"ג סט"ז ואילך (בהנחה שי"ל
 בזמנו ע"י "ועד הנחות התמימים").
 (2) ל' הכתוב – מ"א יח, כא.
 (3) ראה גם לקו"ש ח"א ע' 183 ואילך.
 (4) מ"א קאפיטל הנ"ל.

גם הנשים יכולות להכלל

באיגוד ד"את"ה

בכל מצוות לא תעשה – חייבות גם הנשים כמו אנשים¹. במצוות עשה שאין הזמן גרמא – חייבות גם הנשים כמו אנשים¹. וגם במצוות עשה שהזמן גרמא – ישנם כמה מצוות שגם הנשים חייבות כמו אנשים, כמו קידוש היום, וכן מצוות ש"אף הן היו באותו הנס"². ולא עוד אלא שיש ענינים שתלויים בעיקר בידי הנשים, כמו ענין החינוך, אשר, אף שאינן חייבות בחינוך³, הרי, נוסף לכך שבמקרה שאין ברירה אחרת צריכות גם הן להתעסק בחינוך של ילד יהודי, אפילו זר, ועאכו"כ ילד שלהן ("אן אייגענער קינד"), רואים במוחש ובפרט בכו"כ מדינות שלנשים יש השפעה יתירה בחינוך, ובמילא, צריכות הן לדעת גם כו"כ ד"נים של מצוות עשה שאינן חייבות בהם – מצד חיובן במצוות "ואהבת לרעך כמוך"⁴, "הוכיח תוכיח את עמיתך"⁵, "ולפני עור גו"⁶.

וכיון שכן, יכולות גם הנשים – חניכות בית-רבקה ובית-שרה – להכלל באיגוד ד"את"ה" ("עס איז אן אחריות"), שעי"ז יתוסף אצלן בכל עניני תומ"צ, ועד שעל ידן יזכו כל בני"ה להגאולה – כביציאת מצרים, ש"בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים"⁷, וכן יהי' בגאולה העתידה⁸ – "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

– איתא בכתבי האריז"ל⁹ ש"רוב אנשי דורנו נשותיהם מושלות עליהם ובפרט הבעלי תורה". ובזה מודגשת יותר האחריות המוטלת על הנשים, כי, כדי שהבעלי-תורה יהיו כדבעי, צריכות גם הנשים להיות כדבעי, כיון שבהן תלוי' הנהגתם של האנשים.

וכאמור, שבזכותן תבוא הגאולה – שבקרוב ובמהרה בימינו, נלך "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"¹⁰ לקבל פני משיח צדקנו.

(תרגום חפשי משיחת יו"ד שבט ה'תשי"ב – בלתי מוגה)

(1) קידושין כט, א (במשנה). (6) שם, יד.

(2) שבת כג, א. וש"נ. (7) סוטה יא, ב.

(3) שו"ע אדה"ז או"ח סמ"ג ס"ד. סתרט"ז ס"ד. תר"מ (8) ראה יל"ש רות רמז תרו בסופו.

(9) ספר הלכות שמוות ג, ד. (4) קדושים יט, יח.

(5) שם, יז. (10) כמ"ש ביצי"מ – בא י, ט.

כשיהודי שומע את המילה "מקץ"

מיד כשיהודי שומע בקריאת התורה את המלה "מקץ" – הוא מתעורר: אהא! זה מרמז על קץ הגלות, וקץ הימים וקץ הימין¹, קץ הגאולה!

לאחמ"כ כאשר הוא קורא ושומע את ההפטרה – "ראיתי והנה מנורת זהב כולה גו"² – הוא שומע מיד שמדובר בנוגע לגאולה העתידה³!

(קטע משיחת ש"פ מקץ, שבת חנוכה ה'תנש"א – מוגה)

(1) ראה אוה"ת ריש פרשתנו. שיחת ש"פ וישב – לעיל. (2) זכר' ד, ב.
(3) סה"ש תנש"א ח"א ע' 189. וש"נ. (3) מדרש – הובא בלקו"ת בהעלותך לד, סע"ב.



מה המטרה בקושיות על הגלות

"כי הפרני אלקים בארץ עניי" (פרשתנו מא, נב)

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. מובא בפרשתנו, הטעם לשמו של אפרים: "כי הפרני אלקים בארץ עניי".

כלומר, אף שאפרים נולד במצרים "ארץ עניי", במצרים וגבולים¹, עד שמה משתלשלת מצרים כפשוטה – "ארץ עניי" דלעו"ז, הרי אדרבה, דוקא "בארץ עניי" נהי' "הפרני אלקים", וע"ד מ"ש² "כאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ", וכן ע"ד מ"ש בהמשך (בפ' ויחי) על אפרים, שהגם שהוא הבן הקטן, אזי "אחיו הקטן יגדל ממנו"³.

שזהו גם הביאור לאריכות הגלות, בכדי שיחי' ה"הפרני אלוקים" ו"כן ירבה וכן יפרוץ" עוד יותר מכפי שהי' עד עתה. שהרי לאחרי כל הענינים ולאחרי שצועקים "עד מתי"⁴ – מוכרחים לתת איזה ביאור מדוע הגלות מתארכת כל-כך הרבה!...

וכעת כבר לא נתקבל התשובה שניתנה לבני ישראל במצרים, שאריכות הגלות באופן ד"ועבדום וענו אותם"⁵ היא בכדי ש"ואחרי כן יצאו ברכוש גדול"⁶ – משום שעכשיו כבר

(1) ראה תו"א יתרו עא, ד. ועוד. (2) שמות א, יב.

(3) ויחי מח, יט. (4) ויחי מח, יט.

(5) לך טו, יג. (6) ראה סה"ש תשד"מ (י"ל ע"י "ועד הנחות

התמימים") שיחת ש"פ משפטים (ס"ח ואילך) וש"פ תשא (ס"י ואילך). ובכ"מ. (6) ראה לקו"ש תכ"א ע' 10 ואילך.

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת רבקה בת הרה"ח ר' צבי ע"ה – נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב יח"ד שיקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני: הרה"ח ר' שמואל שי' והרה"ח ר' יעקב שי' שפריצער

"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"⁷, ולאחרי כל שנות הגלות ודאי יש כבר לבני ישראל את ענין התשובה בשלימותה,

ובפרט כשנמצאים ביום השבת, אשר שבת היא אותיות (ותוכן) "תשב"⁸, כמבואר באגה"ת⁹, וכפי שמבין גם איש פשוט האומר את המילה "שבת" בתפלתו אל הקב"ה (בקבלת שבת וכיו"ב), שרואה בפשטות שאותיות המילה "שבת" בלה"ק הם אותם האותיות של המילה "תשב", ואותיות אלו הרי הם לשון הקודש, שפה קדושה, שמקורה מהקב"ה – "קדוש אני"¹⁰.

במילא שואל היהודי: הרי התורה אומרת "כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", וענין התשובה ישנו כבר – אם כן, מהו הביאור לכך שלאחרי כל זה מתארכת הגלות?! וכיון שהתורה היא מלשון הוראה¹¹, חייבת היא לתת איזו הוראה ותשובה לשאלה זו – במילא מקשים: מהו המענה ע"כ שהגלות נמשכת עד עכשיו?...

והכוונה בשאלה זו היא לא להקשות סתם ולהראות בזה את גודל חכמתו ויכולתו להקשות קושיא, אלא בכדי שהגאולה תבוא בפועל!

ב. ישנם כאלו המקשים קושיות כדי להראות את גודל חכמתם; הוא מחזיק מעצמו כלמדן גדול ויש לו תאווה להראות את חכמתו. וכיצד יעשה זאת? – עי"ז שישאל קושיות חזקות ואח"כ יתרצם, ובזה יראה את גדולת חכמתו שיוכל לתרץ שאלות כ"כ גדולות.

ואח"כ ישנם המראים קונץ גדול יותר: על כל דבר שאומרים להם – משיבים ב"איפכא מסתברא"!... ועוד מייסדים את טענתם על הבעש"ט: הבעש"ט אמר¹² שהוא יתרץ כל קושיא שישאלוהו ויקשה על כל דבר שיאמרו לו. וידוע הביאור בזה¹³, שהתירוץ הוא מעולם נעלה יותר מהקושיא (שנמצאת בעולם יותר תחתון), אמנם לגבי עולם גבוה יותר גם תירוץ זה לא יספיק, ובמילא אפשר לשאול שוב וכך הלאה.

במילא טוען אותו אחד שאומר על הכל "איפכא מסתברא", שהנהגתו היא כהנהגת הבעש"ט!...

אבל באמת מובן, שהנהגתו היא לא כהנהגת הבעש"ט.

אמנם מאחר שהוא החל כבר לילך בדרך זו ד"איפכא מסתברא" – אזי ירידה לצורך עלי', שמזה יגיע להנהגת הבעש"ט באהבת ישראל ואהבת התורה, שע"י אהבת ישראל מבטלים את סיבת הגלות¹⁴, "מפני חטאינו"¹⁵, ובמילא בטל המסובב – "גלינו מארצנו"¹⁵, וזה יחסוך כבר את הצעקה והקושיות על אריכות הגלות (כנ"ל).

ג. ובמקום לנצל את הקול כדי לזעוק "עד מתי" ולהקשות מהו הביאור לאריכות הגלות – משתמשים בקול [ש"כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא ברא דבר אחד לבטלה"¹⁶] כדי לצעוק "הודו לה' קראו בשמו"¹⁷, "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו"¹⁸, כפי **צועקים** זאת בהלל בימי החנוכה.

[וכפי שרואים שמנהג ישראל¹⁹ לומר את רוב ההלל בלחש (לפי ערך), משא"כ כאשר מגיעים ל"הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו", ועד"ז "אנא ה' הושיעה נא" ו"אנא ה' הצליחה נא"²⁰ – **צועקים** זאת כל הקהל],

והצעקה של "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו" באמירת ההלל בימי החנוכה עם ברכה לפני' ולאחרי', והלל שלם [שכולל בתוכו את החצי הלל של ראש חודש, שלכן אתמול, בר"ח טבת, אמרו הלל שלם משום שזה הי' גם חנוכה] – הרי היא נותנת כח שבמקום להשתמש בקול כדי לצעוק "עד מתי" ולשאול שאלות כו', יצעקו "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו"!

וממהרים זאת יותר ע"י קיום ההוראה משבת חנוכה, שאז ישנו הענין דהקרבת אפרים ביום השביעי גם מצד ימי החודש וגם מצד ימי השבוע, ומזה נמשך בכל השנים,

עד שמגיעים ל"ויגש אליו יהודה", הגשת יהודה אל יוסף (כמ"ש גם בהפטרה²¹), וכמבואר בדרושי חסידות²², (כולל המאמר ד"ה ועבדי דוד מלך עליהם מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר נדפס²³), שזהו היחוד של מעשה (יהודה) ותלמוד (יוסף), ובזה גופא הי' "ויגש אליו יהודה", ההגשה והיחוד באים ע"י העבודה של יהודה (מעשה) בקב שלו, שעולה מעצמו מלמטה למעלה – ליוסף, וכידוע מעלת העבודה בקב שלו ועבודת המעשה, שלכן לעתיד לבוא דוקא "מעשה גדול"²⁴.

ועי"ז שמקיימים את ההוראה משבת זו, ממהרים עוד יותר את הגאולה שתבוא באופן ד"אחישנה" ב"אחישנה"²⁵, במהרה בימינו ובעגלא דידן ממש.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ 9 מקץ ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

- 16) שבת עז, ב. תרכ"ט (סה"מ תרכ"ט ע' יג ואילך). ועוד.
- 17) דה"א טז, ת. תהלים קה, א. 23) סה"מ תרצ"ט ע' 191 ואילך. 195 ואילך. תש"ח ע' 225 ואילך.
- 18) שם קיח, א.
- 19) וראה אנציקלופדי' תלמודית (כרך ט) ערך הלל ע' תיב ואילך.
- 20) תהלים שם, כה. 24) אוה"ת שם. סה"מ תרכ"ט שם ע' יט. תרצ"ט ס"ע 193 ואילך. ע' 202. תש"ח ע' 231 ואילך. וראה סה"מ תקס"ז ע' שיז. אוה"ת בראשית מ, ב ואילך. ואתחנן ס"ע רלו ואילך. ועוד.
- 21) תהלים שם, כה.
- 22) יחזקאל לז, טו ואילך.
- 23) ישיע"י ס, כב. וראה סנהדרין צח, א.
- 24) אוה"ת ר"פ ויגש. ד"ה ענין הגשת יהודה ליוסף

- 7) סנהדרין צז, ב.
- 8) תורת נתן (מהרנ"ש) בסופו. וראה יפ"ת לב"ר ספכ"ב.
- 9) ספ"י.
- 10) קדושים יט, ב.
- 11) ראה רד"ק לתהלים יט, ח. ס' השרשים שלו ערך ירה. גו"א ר"פ בראשית. וראה זח"ג נג, ב.
- 12) מאמרי אדה"ז ענינים ע' רצז ואילך.
- 13) שם.
- 14) ראה יומא ט, ב.
- 15) בתפלת מוסף דיו"ט.



מוקדש לעילוי נשמת ינון ע"ה בן - יבלחט"א - אברהם אלעל - נפטר ביזם כ"ט ניסן ה'תשס"א
 יה"ד שתיקף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה